

Orgaan van de Kommunistische Arbeiders Partij in Nederland
(Sectie van de Kommunistische Arbeiders Internationale)

De bourgeoisie wendt alle middelen, waarover zij beschikt,

Anderzijds zijn er natuurlijk onder deze „arbeidersleiden“ wel knappe koppen, die zien, wat er gebeurt, maar in

Het Deutsche volk gaat een zwaren winter tegemoet, misschien den zwaarsten van den tijd van onzen tegenspoed, en het communisme wacht er slechts op, daarbij zijn dwaas-

Het congres handhaafde met op een na algemeene stemmen de schorsing van F. Grewel.

Er is dringend Geld nodig!!

This image shows a blank, aged, cream-colored page, likely an endpaper or flyleaf of a book. The paper has a slightly textured appearance with some minor discoloration and faint smudges, characteristic of old paper. The left edge of the page is bound, showing the inner hinge and some stitching. The overall tone is a warm, off-white or light beige.

gehoof en verknocchings aan het kapitalisme, waarmee zij door hun organisatie en functie innig verbonden zijn — hoeveel van de heer en zitten niet tot in de allerhoogste kapitalistische regeringscolleges? — kunnen en durven zij niet de waarheid te zeggen. De waarheid, die de einde zou maken aan hun organisatie en hun posities. Daarom klefden de heeren over den vrede en zwegen ze over de doodscrisis.

Niemand was er op deze conferentie, die tegen deze schandelijke houding stelling nam. Ook niet de vertegenwoordigers van de „Comintern“, Radek en Losowsky. De parlementscommunisten van de Derde Internationale zeiden wel op en vooral buiten het congres een groeten mond op, maar evenmin als de arbeiders trokken ze scherp en klaar de conclusie, dat het kapitalisme aan het eind van zijn krachten is gekomen en dat het proletariaat, wil het door de bourgeoisie niet in den val worden meegesleept, een einde moet maken aan zijn organisatorische, economische en politieke onderwerpenheid en volkomen moet breken met het kapitalisme en de burgerlijke illusies van wederopbouw, van herstel van het kapitalisme. Geen van de heeren heeft van een nieuwe proletarische tactiek gesproken. Ook de parlements- en vakvereenigingscommunisten niet. Allen staan ze praktisch aan den kant van het kapitalisme. Minder fraaie bekeeringen, als tusschen de heeren Radek en Grumbach b. v., doen aan dit feit niets af. De heeren wilden de waarheid niet zeggen. Zij wilden geen strijd tegen, maar samenwerking met de bourgeoisie. Hun aller doel is de opbouw van het kapitalisme.

Deze opbouw is echter niets, dan een reactionaire illusie, die het proletariaat van haar taak, die vernietiging van het kapitalisme afhoudt. Hoezeer de heeren samen wilden gaan, ieder met zijn eigen bourgeoisie en daardoor allen te samen, zoo goed en zoo kwaad als het gaat, met het kapitalisme, blijkt uit het feit, dat de heer van der Velde, de bekende staatsman van de Belgische bourgeoisie, en vertegenwoordiger van de Belgische Sociaal-Democratie, nadrukkelijk kon vaststellen, dat „de arbeiders-organisaties alleen dan „hun“ regering ingeval van oorlog mochten steunen, indien die regering werd aangevallen“.

Dit kon vastgesteld worden op een conferentie van „arbeidersleiders“, na het vreeselijke resultaat van het bloedjaar 1914. Na het verraad van de heeren, die zich in dit jaar aan den kant stelden, ieder van „zijn“ aangevallen bourgeoisie. Dit feit blijkt wel sterk, dat de heeren niets hebben afgeleerd. Zij spreken over „algemeene staking“ tegen den oorlog als deze reeds is uitgebroken.

Afgelien ervan, dat de „algemeene staking“ lang niet meer een zoo scherp revolutionair wapen is, als vroeger, zijn de heeren, die zelf aan de oorlogspolitiek van hun bourgeoisie meedoen, noch in staat, noch bereid, dit middel toe te passen. Zij blijven optreden voor het kapitalisme. De heeren van de Comintern, die op deze conferentie weer eens hun „eenheidsfront“ aanboden, hebben zich daarmede opnieuw geteekend als deel van de met het kapitalisme samengaan groepen, die de proletarische revolutie willen voorkomen en de opbouw van het kapitalisme propageren.

Het eerste groote politieke feit na de Haagsche Internationale conferentie van het I.V.V., de bezetting van het Roergebied door de Fransche imperialisme, bewijst dit reeds.

Welke houding namen de partijen van de Tweede Internationale aan?

De heer van der Velde zeide in het Belgische parlement: „De betaling van de schadevergoeding is een heilige zaak.“ In dezelfde rede zeide deze heer nog: „Ik ben het eens met de regering, dat het Engelsche plan onaanvaardbaar was.“

Dat de heer van der Velde het met zijn regering eens zou zijn, wisten we. Maar het is toch wel sterk, dat dit excellent lid van de Tweede Internationale, kort na de roemruchte „conferentie voor den vrede“, terwijl zijn regering het Roergebied militair gaat helpen bezetten, zich voor zijn regering verklaart en de schadevergoeding „een heilige zaak“ durft te noemen. De heeren zijn in de eerste plaats solidair met hun nationale bourgeoisie. Zoals de Engelsche arbeidersleiders zich solidair verklaren met de Engelsche bourgeoisie, zoo de heer van der Velde met de zijne.

Onmiddellijk na het vredescongres staan de Belgische werklidende partijen en de Engelsche Labour Partij lijfacht tegenover elkaar. In een ding slechts zijn de heeren het eens: In hun geloof aan het kapitalisme.

De heer van der Velde kan zich niet verschuilen achter zijn onwetendheid voor wat de geardheid van hun optreden van „zijn“ regering betreft. Het brutaal-imperialistische hierin kwam tot uiting in een redevoering van den Belgischen

Minister Thunis, die in dezelfde zitting o. a. opmerkte, dat indien het België en Frankrijk niet gekluide, de baas te worden in het Roergebied, de leveringen in natura, met name van kolen en cokes, waaraan de Belgische fabrieken zoozeer behoefte hebben, dan nog slechts door rechtstreeksche onderhandeligen met Duitschland verkregen kunnen worden tegen den dubbel prijs (v.d. druk van Red.), wat natuurlijk het concurrentie-vermogen van de Belgische industrie zou vernietigen.

Anders dan de fraserende mijnheer v. d. Velde, die van de schadevergoeding kletst als van een „heilige zaak“, zegt de openlijke vertegenwoordiger van het agressieve Fransch-Belgische imperialisme openlijk, dat de bezetting van de Ruhr noodig is, om de Fransch-Belgische industrie een dominerende positie in Europa te verschaffen.

Mijnheer Poincaré, die tegenwoordig ongeveer iedereen dag eenige nationalistische redevoeringen houdt, zegt hier haastig precies het zelfde, alleen is zijn toon nog veel agressiever, dan die van mijnheer Thunis.

In ieder geval blijkt uit de redevoeringen van deze politici van het Fransche imperialisme duidelijk, dat de betekenissen van de bezetting van het Roergebied door Frankrijk-België is, zoals wij hebben uiteenzet, een poging van het Fransche kapitaal om zichzelf te redden en tot voornaamste economische en politieke factor in Europa te worden. Het resultaat zal echter moordend zijn, zooal voor het Fransche als voor het wereldkapitaal.

De heeren van de tweede- en van de vakvereenigings-internationale weten natuurlijk niets anders te doen, dan zich, zoals bij ieder belangrijk historisch moment, achter de bourgeoisie te stellen. Ook de Duitse sociaal-democratische partij en de Duitse vakbeweging doen niet anders. Zij zijn solidair met Cuno, de directe vertegenwoordiger van het groote kapitaal in de Duitse regering.

De heeren politici van de derde internationale zijn echter evenmin bereid uit de feiten revolutionaire conclusies te trekken en revolutionair stelling te nemen. Hoe zou het ook anders kunnen?

Evenals de leiders van de tweede internationale, zijn ook die van de derde internationale voor den opbouw van het kapitalisme. De geheele tactiek van de derde internationale is hierop gebaseerd. Ondanks de politieke verschillen; de derde internationale is meer een vast instrument in de handen van de meer en meer aan het kapitalisme onderworpen Russische regering; terwijl de tweede internationale telkens bij belangrijke gebeurtenissen in nationale partijen uiteenvalt, zijn noch de tweede, noch de derde internationale in staat, de revolutionaire consequenties uit de huidige crisisperiode te trekken. Ook de parlementscommunisten zijn voor den opbouw van het kapitalisme, al zijn hun frasen anders, dan die van de sociaal-democraten.

Door een conferentie, die verschillende „communistiche partijen“ aangesloten bij de derde internationale, in Essen gehouden hebben, om de houding der partijen in zake de bezetting van het Roergebied te bespreken, is een manifest uitgegeven, door die partijen ondertekend.

Dit manifest geeft een tamelijk goed beeld van het gemis aan inzicht en revolutionaire wil in de derde internationale. Het manifest wendt zich, zoals in den laatste tijd bij de partijen van de derde internationale meer en meer gebruikelijk wordt, tot de „arbeiders, beambten en kleine boeren“.

Wat de heeren van de kleine boeren verwachten is min of meer moeilijk te raden. De kleine boeren zullen in West-Europa niet alleen niet met het proletariaat mede gaan, zij interesseeren zich als groep ook verbaasd weinig, voor de dingen die niet hun direct belang raken.

Bij de bezetting van het groot-industrieel Roergebied worden zeker niet in de eerste plaats kleine boerenbelangen geraakt. De heeren van de Comintern wenden zich blijkbaar tot de „kleine boeren“ om te laten zien, dat zij tegenwoordig andere dan proletarische bewegingen willen en vertegenwoordigen.

In het manifest wordt evenmin als in de publicaties van de tweede internationale een klaar en scherp beeld van de doodscrisis gegeven. Door de opbouwattitude zijn ook de partijen van de derde internationale aan het kapitalisme gebonden en niet in staat het proletariaat de waarheid te zeggen.

In dit manifest wordt op de zeer oppervlakkige wijze, die den laatste tijd moedig geworden is bij de epigonen van Lenin, als oorzaak van de crisis aangegeven „het verdrag van Versailles“. Ook hierin zijn de heeren van de tweede en

derde internationale elkaar gelijk, beiden stellen ze het voor alsof de bepalingen van het verdrag van Versailles de steeds heftiger wordende crisis veroorzaken. In werkelijkheid is de vrede van Versailles slechts uitloefsel van de crisis en een poging, om ten koste van Centraal- en Oost-Europa de crisis voor de overwinende groepen te verlichten. Inplaats van verlichting der crisis bracht de vrede van Versailles slechts verscherping ervan. De oplossing, die de heeren parlementscommunisten in hun manifest geven, is al even oppervlakkig als hun verklaring omtrent de oorzaak der crisis.

In het manifest wordt den arbeiders, beambten en kleine boeren toegevoegd: „Verover de controle over de productie. Vorm controlecommissies van arbeiders en kleine boeren.“

Dit is wel het toppunt van reactionaire illusie. De arbeiders moeten binnen het kapitalisme de productie controleren. Een van de oude paradeparades van de K.P.D., die dit „middel“ reeds sinds jaar en dag in Duitschland propageert, voor deze gelegenheid weer eens voor den dag gehaald en opgepoetst. Het „middel“ is als al dergelijke poort „middelen“ volkomen utopisch en reactionair. Een werkelijke controle over de productie door het proletariaat is binnen het raam van het kapitalisme onmogelijk. Eerst de dictatuur van het proletariaat zal het proletariaat in staat stellen de productie werkelijk te controleren. Thans is de propaganda ervoor slechts een middel om het proletariaat van den strijd om de volledige macht af te houden. Kostelijk is het overigens, dat deze commissies, volgens het manifest gevormd moeten worden door „arbeiders en kleine boeren“.

Moeten de kleine boeren ook al de productie „controleren“? Is dit ook al communistiche tactiek? Zal dit een einde kunnen maken aan de imperialistische roofpolitiek?

Het zou belachelijk zijn als het niet zoo tragisch was, dat zich noemde communistiche partijen dit durven aanbevelen. Het manifest eindigt natuurlijk met een oproep tot het „eenheidsfront“.

Indien het nog noodig en mogelijk was, zou dit manifest met zijn oppervlakkige verklaring en reactionair-utopische oplossing een nieuw bewijs zijn, dat de heeren van de tweede en derde internationale elkaar aanvullen. In niets-zeggende oproepen en oppervlakkige verklaringen zijn de heeren aan elkaar gelijkt.

Tegen Cachin, lid van het Fransche parlement en van de Fransche C.P., is zoals men weet, door de regering van scherpshier Poincaré een strafvervolg ingesteld. De heer Cachin, zich in de Fransche kamer tegen de beschuldigingen van de Fransche regering verdedigend, zei, volgens een bericht in het Algemeen Handelsblad van 12 Januari jl., dat hij met verontwaardiging de beschuldiging afwijst, dat hij met de Duitse arbeiders in het Roergebied zou hebben overlegd omtrent het verzet tegen de maatregelen der Fransche regering. In het Fransche parlement wijst mijnheer Cachin dus zulk een beschuldiging „verontwaardigd“ terug. Wat een verdenking, hij, Cachin, samen met Duitse arbeiders zich verzettend tegen de Fransche regering. Dat gaat toch niet. De heer Cachin is toch een goed patrioot en zal zeker niet tegen „zijn“ regering strijden. Mijnheer Cachin, deze verklaring blijkbaar niet voldoende vindend, verklaarde volgens een bericht in de „Telegraaf“ van 13 Januari jl., inzake de „communistiche“ conferentie in Essen: „Overigens, de vergadering in Essen in Essen is gehouden op een oogeblik, dat ik nog niets van de beslissing der Fransche regering afwist.“ En iets verder zegt hij: „Gij ziet dus, dat men hier niet kan spreken van een aanslag op de binnen- en buitenlandse veiligheid van den staat.“ Waarlijk, mijnheer v. d. Velde zou het niet kunnen verbeteren.

Wij voor ons willen door het weergeven van het manifest van de Essensche conferentie van de derde internationale en van de verklaringen van burger Cachin, slechts aantoonen, dat de partijen van de „Comintern“ al evenmin als de sociaal-democratische, in staat zijn, revolutionaire consequenties uit de feiten te trekken. Dat ze beiden staan naast het kapitalisme.

Voor Nederland toonen de uitspraken van „de Tribune“ en van mijnheer Wijnkoop dit nog even aan.

De heer Wijnkoop schreef in de Tribune van 10 Januari jl. het volgende fraais reze inzake de crisis en de bezetting van het Roergebied: „Elk burgerman weet tegenwoordig, dat herstel nooit kan plaatsvinden, als de bezettingslegers niet verdwijnen en de absurde schadeloosstellingspolitiek, dus de politiek van Versailles, ophoudt.“ Wanneer deze man zich te buiten gaat aan international-politieke beschouwingen, kan men er altijd van overtuigd zijn iets extra-absurds te vernemen.

Het verdwijnen van de bezettingslegers en opheffing van de betaling der schadeloosstellingen kunnen, volgens de heer Wijnkoop, „het herstel“ brengen.

De eerste de beste middenstandspolitiek zou deze onzen nog niet durven neerschrijven. De heeren van de „communistiche partij“ in Nederland geven wel schitterende voorlichting aan het proletariaat inzake de crisis. Deze oppervlakkige praatjesmakers zullen waarlijk geen revolutionaire vernieuwing van de arbeidersbeweging kunnen brengen. Zeide echter, ruim een jaar geleden, dezelfde mijnheer Wijnkoop niet: „Wij doen niet nie aan het geschreeuw, dat nu opgaat tegen den vrede van Versailles, en dat is onze eer!“

Een jaar geleden was de vrede van Versailles voor mijnheer Wijnkoop nog niet eens de moeite waard om het eenige er tegen te doen, wat hij per slot van rekening kan, namelijk: schreeuwen.

Nu is de opruijing van de vrede van Versailles noodig voor het herstel. Deze potsenmaker moet zich nu eenmaal blameren.

Intusschen blijkt uit het bovenstaande hoe vurig de heer Wijnkoop en zijn vrienden naar het „herstel“ verlangen. Evenals de sociaal-democraten willen zij niet de revolutie, maar het „herstel“ van het kapitalisme. Maar alles vloeit nu eenmaal door elkaar in onze brave C.P., die blijkbaar zoo een beetje de positie inneemt van de clown van de derde internationale.

Terwijl mijnheer Wijnkoop schreef, dat het middel was de opheffing van de schadevergoedingen en het meneer v. d. Velde hoogst kwalijk nam, dat hij de schadevergoeding „een heilige zaak“ noemde, komt zijn lijfgaarn „de Tribune“ roet in het eten gooien.

In het buitenlandse overzicht van de Tribune van 12 Januari jl. komt de volgende opmerking, getuigend van groote wijsheid, voor: „Men mag nooit vergeten, dat de Duitse regering de heere Fransche imperialistische politiek voorlopig althans had kunnen doorbreken door den achteraf van kolen en houtleveranties te vermijden.“ En verder: „Het heele Duitse proletariaat moet de regering Cuno dwingen geld te geven. Geld dat Frankrijk zou isoleeren en lamiaam.“

Nu had de heer Wijnkoop pas geschreven, dat „herstel“ alleen bereikt kan worden, door opheffing van de betaling der schadevergoedingen en daartoe moet waarachtig twee dagen later „de Tribune“ verklaren, dat het middel, om de Fransche imperialistische politiek te doorbreken is geld te geven. Het proletariaat weet nu, wat het te doen heeft. Mijnheer Wijnkoop zegt geen geld geven, de buitenlandse rubriek van de Tribune zegt wel geld geven. De heeren zorgen toch maar voor de komische noot. Maar het is moeilijk, dat „herstel“. Men kan zich dus voorstellen, dat het de Hollandsche sectie van de derde internationale wel eens een beetje gaat duizelen en ze, het zij in alle respect gezegd, min of meer dronkemannaal gaat praten. Natuurlijk eindigt meneer Wijnkoop zijn beschouwing met propaganda voor het „eenheidsfront“. Je kan nooit weten. Misschien bijten ze! Waarom zouden de heeren geen eenheidsfront vormen? Ze werken immers reeds samen voor het „herstel“, dat is voor het kapitalisme, tegen de proletarische revolutie.

Het is een treurig beeld, dat de verworpen arbeidersbeweging in dit tijdsgewricht vertoont. De parlementair-politieke, zoowel als de vakbeweging is een groote gevangenis geworden, waarin het proletariaat, belemmerd in zijn bewegingsvrijheid, versuft en opdoopt.

Het proletariaat zal dit dwangbuis van verouderde organisaties en oude praatjesmakende leiders eerst moeten verscheuren, wil niet voortkomen, dat het met het ondergaande kapitalisme naar den kelder gaat en de wereld vervalt in een toestand van barbaarsheid. Het moet tegenover het optreden van de gewapende bourgeoisie, die het proletariaat neerprijnt in de diepte ellende, de proletarische klasse-dictatuur stellen. De volledige economische en politieke macht aan het proletariaat.

Indien het proletariaat echter als zelfstandige revolutionaire klasse wil optreden, moet het breken met alles, wat het aan het kapitalisme bindt. Met de burgerlijke belangen en met de burgerlijke ideologie en vooral met de aan het kapitalisme onderworpen organisaties. Het moet zich, als iedere revolutionaire klasse in de historie, veroveren de organisatievorm, die noodig is, om den strijd te voeren en om het maatschappelijk systeem van het proletariaat, het communisme, op te bouwen. Het moet zich veroveren de revolutionaire bedrijfs-organisaties, de algemeene arbeiders-

bond. De propaganda hiertoe moet worden gevoerd door de anti-parlementaire communistiche arbeiderspartij, die door haar vijandsche kritiek op het kapitalisme en de verouderde arbeidersbeweging en door het verbreiden van het inzicht in den revolutionairen strijd van dit tijdvak, de nieuwe tactiek aan het zelfstandig staande proletariaat voorbereidt. Daarvoor is vooral noodzakelijk de communistiche arbeidersinternationale. Wij willen sterk staan tegenover de ineenstortende wereld van het kapital. Daarom formeeren wij de basis van den strijd, tegen het internationale verraad en reformisme van de geheele verouderde arbeidersbeweging, de internationale van communistiche arbeiderspartijen en zoodra dit kan, de internationale van revolutionaire bedrijfsorganisaties.

Wie niet door strijd en scheppende revolutionaire propaganda deze subjectieve voorwaarden voor de proletarische wereldrevolutie wil brengen, behoort niet bij ons. Wij willen niet in de eerste plaats massa's in onze partij, maar communisten, die bereid zijn alle consequenties van den revolutionairen strijd te aanvaarden. Niet met halfheden kunnen wij de proletarische dictatuur tot levende werkelijkheid maken. Wij hebben te veroveren de organisatie, die hiervoor onmisbaar is. Onmisbaar in den strijd tegen het bederf in de arbeidersbeweging. De Kommunistische arbeidersinternationale als strijdfront van de revolutionaire beweging van het proletariaat is de eerste voorwaarde voor de verbreiding van onze tactiek.

In dit tijdstip, waarin het ondergaande kapitalisme het proletariaat dreigt mee te sleuren in haar val, heft de K.A.I. het vaandel van den nieuwen revolutionairen strijd omhoog.

De syndicalisten-conferentie van Berlijn en het „eenheidsfront“.

De anarcho-syndicalisten van het slag „Kater in Duitschland“, een in reactionaire waan bevengene soort syndicalisten, hebben in de kerstweek een „internationale conferentie“ in Berlijn gehouden. De heeren wilden „de derde internationale“, „revolutionair-syndicalistische internationale“ stichten. Het woord „revolutionair“ is in dezen tijd van scherpe crisis en van scherpe reactie een benaming, die al even weinig beteekent, als zoovele andere dergelijke titels, die allerlei groepen zichzelf uitreiken. Het „revolutionaire“ van deze heeren, waartoe in ons landje de gele heer Lansink en de Entente-patriotische heer Kolthek behooren, zit in 't gebral, dat deze heeren tegen elke werkelijk revolutionaire beweging van het proletariaat aanheffen, het zit in het kleinburgerlijk individualisme, waardoor deze brave, kleine burgers ertoe komen, om in werkelijkheid het eenige, wat het internationale proletariaat/thans te doen heeft, als het zijn historische taak als revolutionaire klasse wil volbrengen, de klasse-beweging van het proletariaat voor de verovering van de proletarische klasse-dictatuur, aan te vallen en te jagen als de pest. De heeren zijn gevoelig en ze vreezen de harde werkelijkheid van den principieelen, onoverzoekenlijken strijd tegen het stervend kapitalisme. Zij vergenoegen zich ermede, in een tijd, dat de reactie zich tot het uiterste wapen tegen het proletariaat, een aantal afgeleide anarcho-syndicalistische frasen tot in den treure toe te herkauwen, zoals een koe in zijn angst voor den bliksem, die de doodzwarte, verstikkende lucht zal uitspionnen, zijn lodderigen kop in de hoogte heft, om te loeien.

De conferentie was wel het bewijs, dat, wat er internationaal nog aan „zuiver“ syndicalisme leeft, dood is als een pier. Geen van de belangrijke kwesties, die het proletariaat, die de wereld thans beroeren, heeft op deze conferentie een ernstig punt van bespreking uitgemaakt en dat was nota bene de oprichtingsconferentie van wat zal moeten worden de syndicalistische internationale.

Noch de crisis, noch de tactiek van het proletariaat in deze crisisperiode achten de heeren belangrijk genoeg, om er hun kostbaren tijd aan te wijden.

Door deze ongehoorde achterlijkheid die de geestelijke leegte van de bijeenkomst van mummie's die zich Berlijnsche „syndicalisten-conferentie“ noemde, duidelijk demonstreert, is op zichzelf reeds de nieuwe „internationale“ van Kater zijn zijn vrienden geteekend.

Het syndicalisme is gedurende den oorlog en in de op den oorlog volgende doodscrisisperiode van het kapitalisme in alle landen, waar het iets beteekende, samengegaan met de bourgeoisie. Wij wijzen ter illustratie hiervan op den heer Lansink, die gedurende den tijd, dat hij de regering van

het N.A.S. in handen heeft gehad, deze vakcentrale heeft geleid in uiterst reformistische en sociaal-patriotische banen. Wat echter de leiding van de C.P. in Nederland niet belette met dit N.A.S. te coquetteeren en de reactionaire consequenties van deze N.A.S.-beweging te aanvaarden. Wij wijzen op den heer Kolthek, de entente-patriot, die gedurende den oorlog werkte aan het smerige perspreet „de Telegraaf“, het blad van de Holdert-kliek, een blad, dat alles gedaan heeft, om het leven van miljoenen proletariërs op te offeren aan de winstbelangen van het Engelsche en het Amerikaanse kapitaal. De liefde van dit edele duo Lansink-Kolthek voor de syndicalistische internationale teekent de gesteldheid van deze grope reeds voldoende, als een groep, die volkomen onderworpen aan het kapitaal, het proletariaat of de groepen van het proletariaat, die zich in en door hun vakverbonden bereiken, kunnen, slechts zullen maken tot slaven van het kapitalisme, in kleine vakgroepen verbrokkeld, machteloos door het moordende individualisme en daardoor onderworpen aan het kapitaal.

Deze conferentie heeft zich nadrukkelijk uitgesproken tegen „de dictatuur van het proletariaat“. Ze is „democratisch“, „vrijheidsvriend“ en hoe al dit fraais meer mag heteten. Dit was nu de daad van het syndicalistencongres, in een tijdstip, dat het kapitalisme de gansche wereld in vuur en vlam zet. In een tijd, dat de kapitalistische reactie alles aanwendt, om het proletariaat neer te trappen in een pool van de vreeselijkste ellende, weten de heeren niets anders te doen, dan te stamelen tegen de proletarische dictatuur. Inderdaad, het is niet moeilijk aan te toonen, dat de gansche vakbeweging, of ze „modern“ heet, of syndicalistisch, als revolutionaire strijdorganisatie van het proletariaat heeft aangedaan.

Intusschen heeft het muise van de syndicalisten-conferentie een tamelijk venijnig staartje gehad.

Er was op de conferentie te Berlijn namelijk oppositie. Ja, iusich, er was oppositie. Echter oppositie van „ernstige vakvereenigingsmannen“, „verrijpt in den dienst van de vakbeweging“. De paladinen van het „revolutionaire“ (ook al weer te-revolutionair) communistisch syndicalisme in Nederland waren er aanwezig. Onverschrokken revolutionairen als Dissel en van Zelm. „Revolutionaire“ vakvereenigings-syndicalisten van de voort Bouman, dezelfde die het lieflijke „bestie „Aan den doort“ liet verspreiden, dat wij in ons vorig nummer aan de vergeetheid ontrukten. Deze heeren zijn tegen de syndicalistische internationale. Zij zijn de gele Hollandsche Sectie van de „grote vakvereenigings-internationale“ van Losowsky, de dienstknecht van Moscou. Deze geel-roode sectie, de kleurencombinatie is symbolisch (rood waar geel door loopt vormt te zamen de lieve oranje-gele, een kleur, die in Holland een verdiend reactionaire betekenis heeft) nu heeft zich in het Hollandsche N.A.S. verzet tegen de oprichting van „een afzonderlijke syndicalistische internationale“. Wat drommel, als Bouman, Disse en turtie quanti wel waard zijn opgenomen te worden in een reformistische genootschap, dat K.V.I. gedoopt is en waarmede alle pogingen aanwendt, om een marriage de raison aan te gaan met de internationale van Jouhaux en Jan Oudegeest, dan kan toch het stel brave burgers van het „zuivere syndicalisme“ er ook wel bij! Dan is alles bij elkaar, wat bij elkaar hoort. Inderdaad, de heeren Bouman en Dissel en hun vrienden hebben gelijk. Zij behooren in eene reactionaire vakvereenigings-internationale van alle opportunisten en reformisten, van Losowsky via Oudegeest tot Kater en Kolthek.

Maar de wegen der historie zijn ondoorgrondelijk. Ondanks de goede bedoelingen van Moscou wilde Kater niet en de „syndicalisten-conferentie“ besloot alleen voort te gaan op haar reactionair individualistisch weggetje.

Vele wegen leiden tot de reactie evenals naar de hel. De heeren Kater e. s. hebben dezen weg gevonden, zonder de hulp van Moscou. Zij zullen zich niet aansluiten. Zelfs in het reactionaire willen de heeren hun „individualisme“ en hun leidersposten behouden.

Het „eenheidsfront“ heeft een nieuwe mislukking te boeken. De heeren van Moscou hadden toch alles gedaan, wat noodig was, om alle opportunisten onder hun vaandel te vereenigen. Sinds jaar en dag gaan zij nu reeds voort met hun tactiek van beginselloosheid en reactie. Zij hebben zelfs uit de thesen der R.V.I. geschraapt de bepaling, waardoor de R.V.I. feitelijk deel uitmaakt van de derde Internationale, die wer is een instrument in de handen van de Russische regering.

De objectieve grondslagen van den klassenstrijd in het tijdperk na den wereldoorlog.

Het tweede congres der Communistische Arbeiders Internationale heeft zich, zoals vanzelf spreekt, bezig gehouden met de objectieve grondslagen van den klassenstrijd in het tijdperk na den wereldoorlog, het tijdperk, dat wij thans beleven.

Deze inzichten zijn vastgelegd in een aantal thesen of stellingen, die we achtereenlopend in ons blad zullen opnemen en bespreken.

Zoals we waarschijnlijk allen zullen weten, beteekent het woord objectief het tegenovergestelde van subjectief. Er wordt mede bedoeld, datgene, wat buiten ons wordt waargenomen. Onze eigen persoon, met zijn wenschen, sympathien, antipathien en vooroordeelen moet bij de objectieve beoordeling geen rol spelen, uitgeschakeld worden. Een zaak objectief beschouwen is dus een zaak op zich zelf beschouwen, niet in verband met eigen inzicht of overtuiging. Als we de werkelijkheid en ons heen zoo beoordeelen en het blijkt, dat de resultaten van zoo'n objectief onderzoek ons versterken in onze reeds gevestigde overtuiging, dan is dat voor ons een aanmoediging. Maar steeds moeten we in het oog houden, dat we de werkelijkheid om ons heen los van onze overtuiging moeten blijven beoordeelen, of, zoals Marx het uitdrukt, we moeten kritische denkers zijn. Dan alleen kunnen we komen tot een logische afleijding van onze tactiek uit de maatschappelijke werkelijkheid, dan alleen kunnen we beoordeelen, of de oude vormen en gedachten al of niet verouderd zijn. Dan alleen kunnen de zoo vaak uitgesproken woorden, „sterft gij oude vormen en gedachten“ voor ons werkelijkheid worden.

oordeel wordt beïnvloed door hun eigen wenschen, door de waarden die zij hechten aan de oude strijdvormen en gedachten, die ze niet willen of kunnen loslaten. Zij oordeelen niet „objectief“ maar „subjectief“.

Wij moeten dus, — laat ons dit vasthouden —, bij het opstellen van stellingen en de bewijsvoering daarvan, steeds objectief blijven, en dan toezien, hoe zich de grondslagen van den klassenstrijd aan onze ogen voordoen.

We beginnen nu met het citeren van de eerste der negen stellingen, die op dit onderwerp betrekking hebben. Ze luidt aldus:

„Het kapitalisme is de vorm van warenproductie, waarbij ook de proletarische arbeidskracht tot waar is geworden. Zijn voortbestaan als stelsel is in wezen verbonden aan de voorwaarde, productie en afzet met elkaar in evenwicht te houden. Zijn beide voornaamste innerlijke ontwikkelingswetten zijn de wetten van de concentratie en de accumulatie van het kapitaal. Beide wetten veroorzaken een voortdurende verscherping (zooal quantitatie als gradueel) van de klassentegenstellingen tusschen bourgeoisie en proletariaat.“

Deze stelling is natuurlijk een soort van samenvatting, een extract, van diepgaande economische studie. Deze studie is in de allereerste plaats ondernomen door de groote wetenschappelijke revolutionairen Marx en Engels, die het resultaat van hun studie hebben neergelegd in hun talrijke geschriften.

De korte samenvatting van het inzicht waartoe zij gekomen zijn, en waarvoor zij telkens weer nieuw bewijsmateriaal hebben aangevoerd, vinden we o. a. in het bekende „Kommunistisch Manifest“.

Wat is warenproductie? vraagt men dan allicht. Het antwoord hierop is zeer eenvoudig. Een „waar“ is een arbeidsproduct, dat niet voor eigen gebruik, maar voor den ruil met andere producten vervaardigd wordt. In de tegenwoordige maatschappij hebben alle arbeidsproducten den vorm van „waren“ aangenomen. Ook de proletarische arbeidskracht is tot „waar“ geworden. Het is de eenige waar, die de proletariaat op de kapitalistische wereldmarkt brengen kan, terwijl de bourgeoisie alle andere waren op die wereldmarkt brengt. Hieruit volgt al direct, dat de menschenmatschappij uiteenvalt in twee groote klassen, waarvan de ene slechts zijn arbeidskracht kan aanbieden en de andere alle overige arbeidsproducten. We hebben daarmee voor het oogeblik voldoende gezegd over dit gedeelte onzer stelling.

We gaan verder: „Zijn voortbestaan als stelsel is in wezen verbonden aan de voorwaarde, productie en afzet met elkaar in evenwicht te houden.“

Voor het juiste begrip van deze zinnende kunnen we niet beter doen, dan het woord laten aan Rosa Luxemburg, die in haar boek over „Die Akkumulation“ schrijft:

„De kapitalistische productie-ijde wordt beheerscht door de zucht naar winst. Voor iederen kapitalist heeft de productie slechts dan betekenis en doel, als zij ertoe voert, hem jaaruit-jaar in zakken met „zuiver inkomen“ te vullen, d. w. z. met winst, die boven al zijn onkosten uit, overblijft. Maar de grondwet der kapitalistische productie, in onderscheid met alle andere op uitbuiting berustende productievormen, is niet slechts winst in blank goud, doch steeds groeiende winst. Om dit doel te bereiken, en dit weer in tegengestelling met andere geschiedkundige typen van uitbuiters, besteedt de kapitalist de „richt van de uitbuiting niet uitsluitend, en zelfs niet in de eerste plaats, aan persoonlijke luxe, maar in voorschriftende mate aan de vergrooting der uitbuiting zelf. Het grootste deel van de gewonnen winst wordt weder tot kapitalistische productie toegevoerd.“

Marx „geakkumuleerd“, en als voorwaarde, zoowel dan als gevolg der accumulatie breidt zich de kapitalistische productie steeds meer uit.

Om dit te bewerkstelligen is echter de goede wil der kapitalisten niet voldoende. Het proces is aan objectieve maatschappelijke voorwaarden gebonden, die zich op de volgende wijze laten samenvatten.

Voor alles moet, om de uitbuiting mogelijk te maken, de arbeidskracht in voldoende mate voorhanden zijn. Dat dit het geval is, daarvoor zorgt het kapitaal, door het eigen mechanisme van zijn productie. En wel, te: doordat het de werkende loonarbeiders zooged en zoo kwaad mogelijk in staat stelt, zich door het verkregen loon ter verdere uitbuiting in het leven te houden en zich door natuurlijke voortplanting te vermeerderen. 2e: doordat het door voortgaande proletarisering van de middenstand en door de concurrentie die het den proletariaat met de machine in de grootindustrie aandoet een steeds disponibel reserveleger van industriearbeiders vormt. (Intusschen is het aantal werklozen ver boven het gewone reserveleger gestegen. Red.)

Nadat deze voorwaarde vervuld is, d. w. z. steeds beschikbaar uitbuitingsmateriaal in den vorm van loonproletariërs verzekerd en het mechanisme der uitbuiting door het loonsysteem zelf gereviseerd is, komt een nieuwe grondvoorwaarde der kapitaalaccumulatie in aanmerking: de mogelijkheid, voortdurend de door de loonarbeiders voortgebrachte waren te verkopen en zoowel de eigen onkosten, als de den arbeidskracht afgeperste meerwaarde in geld te realiseeren. De eerste voorwaarde der accumulatie is dat de kapitalist het klaar speelt, zijn waren te verkopen en het grootste deel van het zoo

voortdurend groeiende mogelijkheid van warenafzet voor het kapitaal onontbeerlijk. De te voorwaarde der uitbuiting schept zich het kapitaal, zoals we gezien hebben, zelf. Het eerste deel van Marx's „Kapitaal“ heeft dit proces diepgaand geanalyseerd en geschilderd. Hoe is het echter met de realiseerbaarheid van de vruchten der uitbuiting, met de afzetmogelijkheid? Waarvan hangt dit af? Licht het misschien in de macht van het kapitaal of in het wezen van zijn productie-mechanisme zelf, den afzet in overeenstemming met zijn behoeften te vergroeten? In 't geheel niet! Hier komt de afhankelijkheid van het kapitaal van de maatschappelijke productie heel tot uitdrukking. De kapitalistische productie heeft, niettegenstaande al haar schijnbare voorwaarde van productie, met hen dit gemeen, dat zij ten slotte, hoevel voor haar slechts winstbelang als voornaamste doel in aanmerking komt, objectief de materiele behoeften der maatschappij bevredigen moet, en zij haar subjectieve doel slechts daardoor en slechts in die mate bereiken kan, als zij haar objectieve taak volbrengt. De kapitalistische waren kunnen slechts dan en in zooverre verkocht worden, de in haar huizende winst slechts in zooverre tot geld gemaakt worden, als deze waren de maatschappelijke behoeften bevredigen. De voortdurende uitbreiding der kapitalistische productie is dus gebonden aan een evenzoo gestadige uitbreiding der maatschappelijke behoeften.“

We hebben met dit citaat ook reeds ten deele den inhoud van het volgende gedeelte onzer stelling aangeroerd, dat aldus luidt:

„Zijn beide voornaamste innerlijke ontwikkelingswetten zijn de wetten van de concentratie en de accumulatie van het kapitaal.“

der concentratie in theorie zouden willen verslaan, niet bezighouden.

We constateren slechts het feit, dat de opeenhooping van kapitaal in de handen van enkele personen, van welke b. v. j. Pierpont Morgan alleen 22 miljarden, of vier maal zooveel als het toenmalige, gezamenlijke jaarlijkse staatsinkomen van Engeland, Amerika, Duitschland, Frankrijk en Italië, bijeengeroofd had, na den oorlog een phantastischen omvang aangenomen heeft. We hebben er slechts op te wijzen, dat de middenstand eenvoudig verdwijnt. Interessant is in dit opzicht een uitsnippel uit de N.R.C. Rathenau zegt daar:

„En vol de jongelieden, die teleurgesteld en verbiten van de universiteit komen, nu eens naar huis. Vroeger heerschte daar een vorname rijkdom. Papa had een inkomen van 100 000 Mark; waarvan men zich toen alles kon veroorloven. Heeft hij bij ongluk trouw toen heeft rijkdom aangegeven, dan blijft nu een flink arbeidersloon over. (Dit is geschreven Julie 1922. Thans is een arbeidersweekloon 15 000 Mark. Red.)

En iets verder:

„De dochter des huizes is een knap meisje, dat eenige jaren geleden nog zeker kon zijn, een schitterende partij te doen. Zij bracht haar toekomstigen man immers kostbare relaties en bovendien een aanzienlijk huwelijksgeld. Deze vooruitzichten bestaan niet meer. Zij zal iets moeten doen, om wat te verdienen en het is uitgemakt, dat secretarissen in een der regeringsbureaus nog het fatsoenlijkste bijt. Zij moet er nu naar streven te worden, wat de familie altijd met minachting tegen „types“ heeft genoemd.“

De concentratie van het kapitaal schrijft voort en brengt, zoals het slot van onze stelling luidt:

„Een voortdurende verscherping (kwantitatief en gradueel) van de klassentegenstellingen.“

De Kommunistische Arbeider

Orgaan van de Kommunistische Arbeiders Partij in Nederland
(Sectie van de Kommunistische Arbeiders Internationale)

DIT BLAD VERSCHIJNT OM DE 14 DAGEN	REDACTIE: Beukeisdijk 139, 3e étage links, Rotterdam	Abonnementsprijs f 1.50 per halfjaar Losse Nummers 5 Cent
	ADMINISTRATIE: Transvaalkade 106buis Amsterdam	

Aan de leden van de Kommunistische Arbeiders Internationale!

De wereldbelangstelling is gericht op den inval van de Fransen in het Deutsche Roerkolengebied.

De proletariërs hebben deze aangelegenheid even nuchter te onderzoeken als het internationale kapitaal dit doet.

Zij hebben hun waarheid te zeggen en naar deze waarheid te handelen. En de waarheid is:

Noch Amerika, noch Engeland, noch welke andere der geallieerde, kapitalistische machten helpen het Deutsche kapitaal, indien zij er geen goede zaak mede maken kunnen. Al dit zaken doen echter gaat ten koste van het Internationale proletariaat. Amerika en Engeland kunnen bij de afwikkeling van deze zaak tijdelijk samen gaan en ze kunnen, hun schuldenaar schijnbaar ontsiend, op betaling wachten.

Frankrijk kan op grond van zijn toestand niet wachten. Het kan alleen wachten ten koste van zijn tegenwoordige machtspositie. Daarom pakt Frankrijk zijn Duitschen concurrent met diezelfde brutale machtsmiddelen aan, die het kapitalisme overal eigen zijn. Als antwoord op zijn aanval volgt de het proletariaat eveneens overvoldend bekende, morele verontwaardiging van den Duitschen concurrent en de — ten minste ten deele — indirecte ondersteuning van deze Deutsche kapitalistische manoeuvre door Amerika en Engeland, die zich in hun aanspraken of in ieder geval in het doorvoeren van deze aanspraken teruggedrongen gevoelen. Opnieuw willen zij de krachten der proletariërs spannen voor het momentele belang der kapitalisten.

De proletariërs hebben echter nuchter te blijven, voorzover de kapitalistische be-

langen in het geding zijn. Zij mogen zich slechts warm maken voor hun eigen belangen, die van volkomen tegenovergestelden aard zijn.

Geen geklets over welwillende Amerikanen, verstandige Engelsen, misdadige Fransen of beklagenswaardige Duitschers.

Alle te zamen zijn zij misdadigers tegenover het proletariaat en ze zullen dit ieder op zijn tijd en allen te zamen toonen. Wat zal het gevolg zijn van deze kapitalistische twist?

Indien Frankrijk er in slaagt zijn wil door te zetten, dan zullen de gevolgen voor Duitschland vervoestend zijn, maar in de toekomst niet minder voor de geheele Entente. Slaagt het hier niet in, dan zullen de gevolgen voor Frankrijk zeer vernietigend zijn, maar in de toekomst niet minder voor alle anderen.

Een periode van de hevigste particele crisissen breekt aan.

Maar welke crisissen en welke dwang in benaelde gevallen ook mogen komen, alles is slechts te waardeeren als een gedeelte van de doodscrisis van het kapitalistische stelsel als zoodanig.

Deze waarheid moet door de leden van de K.A.I. den arbeiders worden gezegd. Zij hebben de plicht te eischen, sterker dan tot dusver, internationaal te denken en te handelen, den klassenstrijd waarlijk internationaal te voeren.

De K.A.I. houdt het vaandel der revolutie hoog.

Het is ons een groote voldoening, te kunnen vaststellen, dat de jonge en in aantal nog zwakke Kommunistische arbeiders-internationale, in dezen tijd van ongehoorde verscherping van de kapitalistische crisis, nu het Fransche kapitaal het Roergebied bezet houdt, de tactiek van den consequenten, proletarischen klassenstrijd, heeft weten te propageren. Terwijl de „grootte“ arbeiders-internationalen zich met pak en zak aan de bourgeoisie hebben overgeleverd en zelfs niet in staat bleken, ondanks hun aantal voor de tactiek van samengaan met de bourgeoisie, hun eigen georganiseerde massa's op de been te brengen, heeft de K.A.I. vooral in de landen, waar het op aan kwam, ondanks bedreiging van den kant der kapitalistische heerschers, ondanks het gevaar voor persoon en organisatie hieraan verbonden, haar revolutionaire plicht gedaan. Overal, waar haar dit mogelijk was, vooral in Duitschland en Engeland, heeft de K.A.I. en hebben vooral ook de aangesloten partijen de arbeiders opgeroepen tot den onverzoenlijken strijd tegen het „eigen“ en het „vreemde“ kapitaal. De aangesloten partijen hebben de arbeiders gewaarshuurd, het hoofd koel te houden, zich niet te laten meeslepen door nationalistisch-demagogische propaganda en zich gereed te maken tot den strijd tegen het kapitaal, voor de proletarische dictatuur.

Wij publiceerden in dit nummer het manifest van het Executive Comité van de K.A.I., waaruit blijkt, dat ondanks de nationalistische berze in Duitschland het Executive Comité van de K.A.I. te Berlijn de revolutionaire tactiek van strijd tegen het kapitalisme en zijn knechten weet te propageren. Ook onze Deutsche partij en de A.A.U.D. doen volkomen hun plicht in dezen tijd. Wij lezen in ons Duitsch partij-orgaan de K.A.Z., onder het nof: „De toestand in het Roergebied“, onder andere het volgende: „De Kommunistische Arbeiderspartij is nog klein, maar toch toont zij, dat ze bestaat. Zij is de enige partij, die ondanks de Fransche bijzettingen naar buiten optreedt (vetdruk van ons, Red. K.A.) door het beleggen van openbare vergaderingen. Zonag 14 Januari was een vergadering in Essen aangekondigd.

over de rede van den heer Vliegen. Zijn vreemde over de Engelsche verkiezingsoverwinning b. v. beantwoorden wij aldus:

De illusie van het Engelsche proletariaat, om op de gematigde S.D.A.P.sche manier Duitschland uit te buiten en toen als koopkrachtig alzetgebied voor de industrie te behouden heeft de „Labour partij“ deze overwinning bezorgd. Dat dit een bewijs zou zijn voor de Vliegenschc opvatting, dat de Engelsche arbeiders bij deze verkiezingen „zichzelf“ zouden zijn geweest, is natuurlijk bedrog.

Maar we laten het erbij. Voor dit maal zijn de heeren voldoende gekarakteriseerd. „Schluss machen“ met deze misleiders is het parool voor de arbeiders.

De bedrijfsorganisatie opbouwen en nationaal en internationaal verbinden om de opmarsch tegen het kapitalisme te beginnen, dat is ons doel, onze groote voorloopige taak. Vooruit. Aan het werk.

Alleen de proletarische revolutie kan uitkomst brengen.

Is daar klaarheid?

In „Der Kampf“ No. 49 der z. g. n. Berlijnsche richting lezen wij het volgende artikel: „Die Niederlage der Anilinsklaven“ (De nederlaag der slaven in de Chemische industrie).

Het artikel behandelt de oorzaken van die nederlaag. In de eerste kolom treft ons het volgende gedeelte:

„Het zegewende proletariaat heeft het privaatrecht van de productiemiddelen op. Dit alleen is het eenig mogelijk doel van de arbeidersklasse. Dit heeft het proletariaat nog niet begrepen. Echter het kapitaal heeft begrepen, dat, wanneer het proletariaat zich reddend wil van den ondergang, het proletariaat dit moet willen. En het heeft verder begrepen, dat, wanneer het kapitaal zich reddend wil, — en dat kan het ten koste van het proletariaat — het proletariaat daarin verhinderd moet worden.“

We zien dus, dat wanneer wij het door ons vetgedrukte gedeelte goed begrijpen, er voor het kapitalisme nog redding mogelijk is, volgens de redactie van bovengenoemd blad. Jammer voor proletariaat dat dit niet verder nitgewerkt wordt. Ook voor de kapitalisten.

Volgens ons is er alleen redding mogelijk voor het kapitalisme, wanneer de koopkracht van 250 Millioen inwoners van Rusland, Balkan, Oostenrijk, de werkeloos van West-Europa, Engeland en Noord-Amerika hersteld wordt. Dit is geen gemakkelijke taak, neen, het is een onmogelijke taak, want het kapitalisme is in zijn doodscrisis. Het is daarom in zijn doodscrisis, omdat het herstel van de koopkracht van deze onnoemelijke menschenmassa zou betekenen, het onthef van het grootkapitaal zelf. Het zou dus ook betekenen een terugkeer der economische ontwikkeling, het verdwijnen der grootbedrijven, het terugkeeren der kleinbedrijven, het ondoelmatig worden der dure machines. Maar verder, o, noodlot voor het kapitaal, een beduidend gedeelte van de werkers, die door het opheffen der grootbedrijven — want dit zou noodzakelijk moeten geschieden, wanneer het geconcentreerde kapitaal zich weder oploste — vrijkwamen, zou geen werk vinden in het weder in het leven teruggeroepen kleinbedrijf. Deze weg kan dus niet tot de redding van het kapitalisme voeren. Welke dan? Het omhaal drukken der loonen? Het tegelijkertijd duurder maken der eerste levensbehoeften? Het verhoogen der belastingen? Met deze middelen zou werkelijk de productiekostprijs — gesteld, dat het mogelijk is — verminderd worden. Maar wordt daardoor de koopkracht van genoemde volken hersteld? Zou niet in de eerste plaats de koopkracht van een zoo uitgebreid volk geweldig dalen? Wat kan dan wel het middel zijn om het kapitalisme te herstellen? Er is geen middel. Elk aangewend middel faalt. Alle andere zullen falen. Nog eens: Het kapitalisme is in zijn doodscrisis, dit staat vast.

De eenige taak van het proletariaat is dus, zich op te maken voor de verovering van de productiemiddelen. Dit mag echter niet worden opgevat als een wedstrijd tusschen kapitaal en arbeid. Niet als een kwestie van onrijp handelen, maar van bewust willen van het proletariaat. Alleen een proletariaat, dat inziet, dat binnen het kapitalisme niets meer voor de arbeidersklasse bereikt kan worden, dat de levensstoestand van de proletarische klasse steeds ellendiger moet worden en uit dit inzicht, kan wel put, aan het kapitalisme een einde te maken, kan werkelijk de volledige economische en politieke macht veroveren.

Dit is thans de eenige taak van het proletariaat. De actie van de K.A.P. moet er dus op gericht zijn, het proletariaat „d' steek voor de ogen te stellen en te trachten, iedere beweging van de arbeiders tot dit peil van bewust inzicht en strijd op te voeren. Daarom dus grijpen wij elke verzetsbeweging van het proletariaat aan, om haar op te voeren tot het peil van den werkelijken revolutionairen strijd om de economische en politieke macht.

De zoogenaamde Berlijners nu, die niet begrijpen en niet weten, dat het kapitalisme in zijn doodscrisis is, maar nog een mogelijkheid van redding zien, moeten dus, willen zijn consequent zijn, loonstrijd, actie tegen het duurder maken der levensmiddelen, actie tegen verhoogen der belastingen willen voeren. Zij zullen er dus toe moeten komen, het proletariaat af te leiden van den eenigen weg: de verovering van de economische en politieke macht. Want de strijd voor lootsverbetering en de strijd om de macht kunnen niet zamenhangen. Tegelijkertijd loonstrijd en strijd om de macht voeren, kan het proletariaat niet. Dit is een reactionaire illusie. Het proletariaat kan niet door illusies tot den revolutionairen strijd om de macht komen, maar alleen door het klare inzicht in de eischen van den strijd en in den werkelijken toestand van het kapitalisme. Opmerkelijk is het overigens, dat de strijd der proletariërs in de chemie, de industrie van Ludwigshafen een strijd tot afweer van verslechtering in den toestand dezer arbeidersproep, voor de Berlijnsche krant aanleiding is geweest, boven geciteerde reactionaire conclusie te trekken. Niet een revolutionaire, maar een reactionaire „conclusie“ trekt het orgaan bij haar beschouwing omtrent dezen strijd. Een groep, die dit doet, is niet in staat een beweging van arbeiders op te voeren tot een strijd om de verovering van de voliegende macht.

Arbeiders der zoogenaamde Berlijnsche richting, wanneer zij inzicht, dat de strijd van het proletariaat alleen kan voeren, de strijd om de macht, waarom dan vasthouden aan de zotte stelling, dat het kapitalisme zich nog herstellen kan! Of hebt zij daar bewijzen voor, die wij niet kennen? Welan dan, geef ze ons, opdat wij ze beoordeelen kunnen, maar, kunt ge dat niet, dan moet ge begrijpen, dat het kapitalisme in zijn doodscrisis is en dat elke gedachte aan loonstrijd reeds strijdijg is met het doel van het proletariaat.

Aan U het woord!

Uit het opheffen van deze stelling uit de statuten der R.V.I. blijkt weer eens, wat de heeren van de Comintern reeds aan hun opportunisme geofferd hebben. Vroeger was de saamhoorheid van alle deelen van de arbeidersbeweging, zowel vak- als politieke beweging voor hen een principe, waaraan zij terecht groote waarde hechten. In een open brief door het executive comité van de derde Internationale aan het Al-Russische vakvereeningscongres heet het o. a.:

„Het Executive Comité van de communistische Internationale vertegenwoordigt sinds het begin van zijn optreden (werkzaamheid) het standpunt, dat de Communistische Internationale een organisme moet zijn, dat niet alleen de partijorganisaties van de arbeiders, maar ook de productie-verbonden en alle andere economische organisaties van het proletariaat omvat. In dit opzicht wenscht de communistische Internationale de tradities van hare glorierijke voorganger, de eerste Internationale, (de Internationale arbeiders-associatie), waarvan Marx en Engels de leiders waren, weer te laten opleven (doen herleven).“

En iets verder:

„Het Executive Comité is er vast van overtuigd, dat aan het volgend congres van de Communistische Internationale de proletarische vakvereenigingen van de geheele wereld zullen deelnemen, die op deze wijze tot een deel (een sectie) van de Communistische Internationale worden.“

Deze brief dateert van 1920. Hierin wordt reeds in plaats van de revolutionaire tactiek van afbreking van de vakbonden en oprichting van revolutionaire bedrijfsorganisaties, het reformistische standpunt van de steun aan de vakbeweging aangegeven. Echter wordt groote waarde gehecht aan de onafbrekbaarheid eenheid van de economische en de politieke beweging van het proletariaat in den geest van de revolutionaire theorieën en strijders Marx en Engels. Ook dit standpunt hebben de heeren van de R.V.I. thans laten vallen. „En vallen, ter wille van de gevoeligheid van een aantal syndicalistische reformisten, die ze graag in de R.V.I. zouden willen opnemen en die bezwaar hebben, reactionair als zij zijn, tegen de eenheid van politieke en economische beweging van het proletariaat. Trouwens moet niet straks de eenheid met de reformisten van het I.V.V. mogelijk worden gemaakt? Dus weg met het principe. De R.V.I. moet massa's hebben, met een goed instrument zijn in de handen van de Russische regering, tot doorvoering van haar kapitalistische politiek. Want natuurlijk blijft de ondervorpenheid van de R.V.I. aan de Russische regering toch bestaan, ondanks het formeel opheffen van de saamhoorheid met de derde Internationale. De Russische regering kan nu eenmaal niet de waarheid aan het proletariaat zeggen, omdat zij is de gevangene van het groote kapitaal. Daarvoor werken zij met de leugen. De leugen, die dienen moet, om het verraad aan de proletarische revolutie nog grooter te kunnen maken. Daarom smijt zij alle revolutionaire principes naar den duivel. Ook de „traditie van de glorierijke voorganger“, de Internationale arbeiders associatie van Marx en Engels, het opruimen van tradities kan soms zeer teekennend zijn. Het opruimen van deze „traditie“ door de heeren van de R.V.I. zet hun verraad wel in een zeer schel licht.

In het N.A.S. is nu heilige rijk tusschen de reformisten achter Lansink en de reformisten achter Bouwman. Het voorloopig resultaat van de eenheidsfrontenrij zal voor wat betreft het Nederlandsche N.A.S. wel zijn, dat het uit elkaar zal vallen, of nog een tijdje een schijnleven voeren. Wij zijn dus misschien een nieuwe verdeeldheid van de Syndicalistische vakbeweging te wachten, die praktisch zal betekenen de vernietiging van het N.A.S. Wij voor ons kunnen de vernietiging van deze machteloze en reactionaire vakcentrale niet betreuren. Het zal den arbeiders duidelijker dan ooit doen zien, dat de vakbeweging is, consequent en openlijk, reactionair. Zoowel het N.A.S. als het N.V.V. Het vertrouwen, dat sommige revolutionair voelende arbeiders nog hebben in de vakbeweging zal een nieuwen schok krijgen en den weg voorbereiden tot het inzicht, ook in dit lande, dat het proletariaat de vakbeweging voor de revolutionairen strijd niet gebruiken kan. Dat het voor dezen strijd de revolutionaire bedrijfsorganisatie noodig heeft. De vakbeweging kan alleen nog de reactie dienen. De eenheidsfronten van Moscou, zoowel als het syndicalistische individualisme zijn voor het strijdende proletariaat verwerpelijk. Het proletariaat zal bij de ruzie tusschen de heeren Lansink en Bouwman tot de ervaring komen, waartoe de Spaansche koningin volgens Heine kwam, toen ze een rabbie en een monnik met elkaar moest hooren bijkvechten, nl. „dat ze beide stinken“, Lansink en Bouwman, Berlijn en Moscou.

De openingsrede van vliegen op het congres der S.D.A.P.

De rede door den Voorzitter der S.D.A.P., den Heer W. H. Vliegen, op het congres van 13. Januari uitgesproken, is in verschillende opzichten interessant. Niet omdat er uit zou blijken, dat van deze partij nog iets voor de Arbeidersklasse is te verwachten, integendeel, maar omdat deze rede duidelijk doet zien, dat de Sociaal-democraten, hoe groot het aantal aanhangers ook moge zijn, waarop zij kunnen wijzen, geen andere rol meer spelen zullen in de wereld, dan die van verraders der werkelijke klassebelangen van het proletariaat.

De belangstellende lezer zoekt in zoo'n rede natuurlijk allereerst naar het oordeel over den algemeenen economischen toestand, waarin de wereld verkeert.

Als historisch-materialist aakt hij een duidelijke uiteenzetting daarvan voor een politieke partij en nog wel voor een „arbeiders“ partij een allereerste vereischte. Hij dient toen uit de objectieve beschouwing van de werkelijkheid de tactiek af te leiden. Maar de heeren S.D.A.P.'ers zijn geen historisch-materialisten. Daarvoor moeten ze te veel van alle walletjes eten. En daarom heeten ze ook geen behoefte aan een eigen inzicht in de maatschappelijke werkelijkheid. De kapitalistische wijsheden daaromtrent zijn voor hen meer dan voldoende. Ze praten met een geleerd air „de bekende economie“ na en wijzen het kapitalisme op het bestaan van tot nog toe niet aangewende middelen, om aan de door hen, S.D.A.P.'ers, minstens zoo, als door de kapitalistische zelf geveerde ineenstorting te ontkomen.

Hun plannen komen hierop neer:

„dat een internationale leening, waaraan alle staten zouden deelnemen, zou worden gesloten, dat uit die leening de verwoeste stricken zouden worden hersteld en dat Duitschland de griseigedien zou worden gesteld, om door het betaks: van rente en aflossing van de leening, op korten termijn als het kan, op langen als het moet, zijn schuld te kwijten.“

Door „rustigen arbeid“ kan dan „een herstel der bloedende wereld“ worden bewerkt.

Nu wil het toeval, dat aan den vooravond van het S.D.A.P.-congres, in Den Haag, voor het genootschap Nederland-Engeland door den „bekende econoom en schrijver“ Sir George Paish, dezelfde, die zij plannen ook ontweekten voor het damesgezelschap, dat kort geleden in Scheveningen „voor een nieuwe vrede“ liverde, een lezing werd gehouden over een internationale leening.

Deze Sir zegt: „Wat er dan in de eerste plaats gedaan moet worden, is het bijeenbrengen van een groot credit voor de kosten van het herstel.“

„Een bedrag van 1500 millioen pond sterling zou toereikend zijn. Dit bedrag zou tegen 4 % opgenomen kunnen worden. De jaarlijkse aflossing van 75 millioen pond zou Duitschland kunnen opbrengen.“

We zien, dat de plannen van de S.D.A.P. en die van de „bekende econoom en schrijvers“ van het kapitalisme wonderwel strooken.

Beiden willen ze Duitschland tot een kolonie maken. Beiden willen ze uit de Deutsche arbeiders jaarlijks het bedrag persen, noodig voor de rent-betaling en aflossing van een miljardenleening. Minder dan 4 % zal de S.D.A.P. toch wel niet willen geven, zoodat ze in dit opzicht niet eens met den Engelschen Sir kan concurreeren. 't Is al moei, dat de S.D.A.P. zoo onomwonden „de staten“ voor het bijeenbrengen van het bedrag wil laten zorgen. De gevolgen van inflatie en belastingdruk, die daarbij volgens Mr. Westerman zouden voortvloeien, heeft de heer Vliegen maar buiten beschouwing gelaten, daarvoor had hij op dit congres geen tijd. Andere zaken van internationale betekenis vroegen om de aandacht.

Daar had hij bijvoorbeeld het vredescongres van het I.V.V.

„Dit congres“, zegt Vliegen, „was zeker op het gebied der internationale actie het belangrijkste feit van het afgelopen jaar.“

Waarom ook niet???

Als je samen met ruim 20 burgerlijke pacifistische organisaties een anderszins je hebt, en je wordt het dan eens over de te nemen maatregelen tegen den oorlog, dan kan je toch getrouwt naar huis gaan en zeggen, dat dit helemaal geen schijnheiligheid of kortzichtigheid onnoozelheid is. Dan is het het belangrijkste feit op het gebied van internationale actie. Dat belooft veel voor de internationale acties, die de Sociaal-democraten in de toekomst nog wenschen te ondernemen.

Dan had je verder nog zoo'n allebelangrijkste kwestie. De Weensche en Londonsche Internationalen zijn te zamen gesmolten. De twee ouwetjes! Dat zij in dit huwelijk van impotentie blij zullen geven, bewijst reeds hun werkzaamheid op het hierboven bedoelde „vredescongres“.

En dat de situatie er eenigszins door zou verhelderen, gelooven we ook te mogen bestrijden. Iedereen wist, dat dit zou komen. Het verrast niemand. Als dan ook de heer Sinowjev op het congres van de derde internationale zegt, dat de vereeniging van de tweede met de Weensche internationale objectief nuttig is voor de arbeidersbeweging, dat het contra-revolutionaire karakter der beide internationalen nu duidelijker zou uitkomen en vooral, dat dit samenvloeien tengevolge heeft, dat er nu nog maar twee kampen zijn, namelijk de Noske- en de Moscou-Internationale, dan zeggen wij hem: Ge vergist U, meneer Sinowjev. Uw mooie woorden doen ons niet vergeten, dat we met deze contra-revolutionairen vrijt en dat wij, om hun gunst te winnen, stuk voor stuk Uw revolutionaire traditie en practijk prijsgeeft. Dat wij met deze lieden te samen een, wat wij noemen, „Arbeiders-regering“ wilt vormen. Uw wederzijdse gekijf, of wij, dan wel zij, de baanbrekers zijn voor de Gallifets en de Mussos, staat ons tegen. Wij hebt beiden daaraan schuld. Wij hebt beiden het proletariaat verward en verzwakt. Wij hebt beiden de werkelijke klassebelangen van het proletariaat verraden. Wij zijn beiden contra-revolutionairen. Daarom ligt het kamp wel in tweeën uiteen. Maar aan deze zijde, aan de zijde der arbeidende en lijfende klasse, staat de Kommunistische Arbeiders-Internationale met haar duidelijk en klare parolen en doelwitte tactiek en aan gene zijde van de barricade, daar staat gij!!!

Gij, meneer Sinowjev, met Uw „gansche Internationale, naast de Londonsche en naast de Weensche, naast de heele tros van opbouwpolitikers, waartoe ook gij behoort.

Als ge dan ook theatraal pitoept:

„Onze strijd daartegen (namelijk tegen de Sociaal-democraten) is geen bijkomstige strijd, maar de eindstrijd tegen de laatste agenten van de bourgeoisie“, dan roept overal de echo:

„Gij liegt! Gij voert in Rusland het kapitalisme weer in! Gij doet de tafel voor de bourgeoisie! Gij misbruikt de arbeidersbeweging om Rusland als zelfstandige kapitalistische staat te behouden en voor haar een plaats op de wereldmarkt te veroveren. De allerlaatste agenten der bourgeoisie, dat zij zijn!“

Waarom zij dan met U het eenheidsfront niet willen? Omdat gij nog niet genoeg water in den wijn hebt gedaan.

Omdat gij het illustere gezelschap van de opbouwvers nog compromitteert door Uw onbehouwen proletarische manieren.

Omdat gij zij als Pijgmalion, ge vloekt nog te veel in de salon. Maar de aanleg om in salons te verkeeren, hebt ge getoond. Houdt maar moed. Het is voor U een kwestie van volhouden.

Alleen, er is een groote rivaliteit (gijveracht, mededinging) van kapitalistischen aard, tusschen u en de sociaal-democraten. Gij wilt, ter wille van het russische kapitalisme de volkomen kolonisatie van Rusland voorkomen. Zij, de sociaal-democraten willen, ter wille van het Europeesch kapitalisme, Rusland koloniseren. Gij hebt de illusie, dat ge aan een herstelde Russische grootindustrie de Russische proletariërs kunt verbinden en voor de toekomst brood kunt verschaffen. Zij, de sociaal-democraten meenen, dat zij aan de Russische bodenschatten het West-Europeesche kapitalisme kunnen herstellen en daardoor de West-Europeesche proletariërs een stuk brood kunnen verschaffen. Het is u en hen om een stuk brood te doen. Om de voortzetting van de oude vooroorlogsch: tactiek van verbetering van de levenspositie voor respectieve proletariërs en om de nachtposities voor zelf in deze bewegingen.

Gij zijt concurreerende leiderskicken!!! Gij strijdt om het plaatsje in de zon!!!

En ten slotte: Voor een „marriage de raison“ (huwelijk uit berekening) brengt ge niet genoeg mee. Troelstra en Vliegen hebben het duidelijk gezegd.

We zouden nog wel eenige onmerkingen kunnen maken

Zij hebben de plicht te zeggen, dat elk soort protest en elke „algemeene werkstaking“, voortkomende uit nationalistische overwegingen, zoals de internationale Sociaal-democratische vakvereenigingen en de partijen van de Tweede Internationale overwegen, tegen den opmarsch der Fransen, niets anders betekenen, dan hulp voor de Deutsche kapitalisten. Zij hebben de plicht des arbeiders opheldering te brengen inzake de zwendeluren van de schijn-communistische Derde Internationale met haar eisch van een arbeidersregering en samengaan met Rusland.

De leuze van de arbeidersregering is niets dan een spiegelgevecht en samengaan met Rusland niets dan samengaan met een bepaald kapitalisme, dat als ieder ander — zij het op een bijzondere wijze — het proletariaat koopt voor zijn nationaal-kapitalistische politiek.

Geen frasen. Geen praaties van haat of liefde ter wille van het kapitaal en daardoor onderwerping aan de ingeprente kapitalistische ideologie.

De nevels van deze ideologie moeten verscheurd, de proletarische belangen moeten begrepen en allen daaraan moet gehandeld worden.

Voor het belang van het proletariaat optreden is optreden voor de menschheid.

Het Executive Comité der K. A. I.

Reeds om 7 uur waren meer dan tien duizend arbeiders voor het gebouw aanwezig (vetdruk van ons, Red. K.A.) en wilden naar binnen gaan. De vergadering was verboden. Deutsche Schupo en Fransche militairen hadden den toegang afgesloten.“

Uit het bovenstaande blijkt, hoe uitstekend onze Deutsche kameraden in het Roergebied thans optreden. Ondanks politie en militairen van Fransen en van Duitschen kant, trachten onze kameraden de principes van den revolutionairen klassenstrijd onder de massa's te propageren. Zij doen ten volle hun plicht, terwijl de leiders van de „massapartijen“, de sociaal-democratische — en de schijncommunistische partij niets anders weten te doen, dan van de verscherping van de crisis weer gebruik te maken, om „hun“ nationaal kapitalisme te steunen. Ondanks het verbod van politie en militairen wisten onze kameraden toch een vergadering tegen het internationale kapitalisme door te zetten. Wij lezen in de K.A.Z.: „Maar weer waren, nu op Zondag 28 Januari duizenden in het vergaderlokaal vergaderd. De Kommunistische Arbeiderspartij toonde zich niet te laten afschrikken. Nadat ons standpunt inzake de bezetting van het Roergebied was uiteengezet, ging de vergadering uiteen onder de leuze: Weg met het nationalisme, weg met het militarisme, leve de revolutionaire klassenoorlog.“

Wij geven dit bericht eenigszins uitvoerig weer, omdat er niet alleen uit blijkt, dat de hoopding aan onze Deutsche partij in het Roergebied uitstekend is, maar ook omdat er uit blijkt, dat de K.A.P. ondanks haar klein aantal, evenals in vroegere revolutionaire perioden, de eigenlijke voorganger is van het revolutionair willoende Deutsche proletariaat. Ondanks bezetting en onderdrukking verschijpen op den eersten revolutionaire oproep van de K.A.P. tien duizend proletariërs, om te getuigen van hun afkeer van het internationale kapitalisme en van hun wil de proletarische dictatuur door te voeren.

Ook onze Engelsche partij heeft getoond te begrijpen, wat thans de plicht van een proletarische, revolutionaire organisatie is en heeft er ook naar weten te handelen. Wij lezen in haar orgaan „Workers Dreadnought“, „Wij geven hierdoor uiting aan onze solidariteit met de door het Fransche imperialisme aangevalken Deutsche arbeiders en wij meenen, dat allen he. Communisme kan van die tirannie bevrijden kan. Wij roepen de Engelsche, Fransche en Amerikaansche soldaten op, geen actie tegen het Deutsche volk te ondernemen, maar integendeel, het te steunen in het oprichten van arbeidersraden, die hopenlijk uit de crisis zullen ontstaan.

Wij roepen de Engelsche arbeiders op, niet deel te nemen aan de fabricatie of het transport van munitie van het Fransche kapitalisme aan de Roer of van het Engelsche in Anatolie (Turkije) en de zeegeente.

Wij roepen de Engelsche arbeiders op, niet voor het kapitalistische imperialisme in het Oosten te strijden.“

Wij vestigen de aandacht op het feit, dat ons Engelsch orgaan de arbeiders oproept vooral het Engelsche imperialisme te bestrijden en de Deutsche K.A.P., de Deutsche arbeiders oproept, het nationale eenheidsfront te verbreken en de economische en politieke macht zelf in handen te nemen. Ook onze kleine, Nederlandsche K.A.P. tracht haar plicht te doen. Ook zij roept de Nederlandsche arbeiders op, zich gereed te maken voor de revolutie. Zij waarschuwt ten scherpste tegen de valsche solidariteit met het Deutsche kapitaal, zoals die spreekt uit de tactiek van de „massapartijen“ Internationale en van de schijn-communistische Internationale. Niet door schijnmiddelen, als door de parlementaristen worden aangegeven, niet door „controle van de industrie“ of „arbeidersregering“, maar alleen door den onverzettelijken revolutionairen strijd van het proletariaat tegen het internationale kapitalisme en zijn knechten, den strijd voor de proletarische klasse-dictatuur.

De K.A.I. heeft dus getoond, ook in historisch belangrijke momenten het vaandel van de revolutie hoog te houden en dit is haar revolutionaire verdienste.

Onmachtig staan hier tegenover de groote officiële arbeidersorganisaties en hun leiding. Zelf de taak, die zij zich gesteld hebben, den strijd tegen een bepaald deel van het kapitalisme, die noodzakelijkerwijze is de strijd voor het kapitalisme als zoodanig, kunnen zij niet volbrengen. De heer Fimmen zeide in Berlijn, te moeten vaststellen, dat het hem speet, dat de Amsterdamse Internationale niet aan de verwachtingen, die men van haar koesterde, had beantwoord.“

Duidelijker verklaring van onmacht tot handelen, zelfs voor de beperkte taak, die het I.V.V. zich gesteld heeft, is wel niet denkbaar.

Tegenover deze aftandsche onmacht der officiële arbeidersbeweging stellen wij de revolutionaire kracht van de K.A.I.

De versterking van de K.A.I. organisatorisch en principieel is thans onze voornaamste plicht.

Leve de K.A.I., de voorhoede van het revolutionaire proletariaat.